

Predmet: Ključ – Režovići

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 1/2018

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ u saizvršilaštvu, u vezi sa čl. 22 KZ SRJ

Glavni pretres: 16.09.2019.

Završna reč branioca optuženog

U završnoj reči, branilac optuženog osvrnuo se na završnu reč tužioca i naveo da u istoj, umesto analize dokaza, postoji samo stav tužioca šta se desilo. Ovo iz razloga jer sem iskaza oštećenog nema drugih dokaza koji terete optuženog. Naime, sem optuženog, ni jedan od ispitanih svedoka tužilaštva nije prepoznao optuženog. Ocenio je da su svedoci tužilaštva, koji su davali iskaze pred nadležnim organima u BiH, od samog početka bili na poseban način instruirani, jer svi zapisnici sa njihovim iskazima počinju istom konstatacijom – „da se to dogodilo za vreme srpske agresije na BiH“. Ovakvom konstatacijom svedocima se već unapred sugerisalo da je optuženi, obzirom na svoju nacionalnu pripadnost, svakako kriv. Tužilac je u završnoj reči govorio o zločinu i patnji žrtava, uopšteno navodeći da je i optuženi, kao pripadnik oružane formacije, po njegovom uverenju odgovoran za zločin, bez da je ukazao na dokaze za takve navode. Branilac optuženog takođe je ukazao na nedostatke postupka istrage, koji je protiv optuženog vođen u BiH, navodeći da je optuženom bilo onemogućeno da učestvuje u istom, da nije imao ni branioca po službenoj dužnosti, a da je u kasnijem toku, kada je imao branioca, svaki predlog odbrane odbijen. Nakon tako sprovedenog postupka, došlo je do podizanja optužnice.

Osporio je i prepoznavanje koje je tokom istrage izvršeno, navodeći da su oštećenom pokazane fotografije, bez da je prethodno traženo od njega da opiše optuženog. Tom prilikom oštećeni je navodno prepoznao optuženog na fotografiji, na kojoj je optuženi sa crnom kosom, a prilikom svedočenja na glavnom pretresu oštećeni je opisao optuženog kao osobu koja je plava, rekavši da je „bio blond“. Tužilac se, prilikom ocene iskaza oštećenog, pozivao na činjenicu da je isti poznavao optuženog od ranije i na osnovu toga ga je prepoznao. Međutim, vrlo je nelogično da oštećeni, koji je navodno bio komšija dede optuženog i poznavao njegovu porodicu, nije bio u stanju da navede ko je sve u dedinoj kući živeo, niti je bio u stanju da opiše optuženog, koji je navodno u istoj kući živeo duže vreme. Kada je opisivao optuženog, svedočeci na glavnom pretresu, oštećeni je naveo da se radilo o osobi koja je bila za oko 10 cm niža od njega i teška oko 70 kilograma, što ukazuje da je on opisivao neku drugu osobu, a ne optuženog – osobu koja je znatno niža i sitnija od optuženog. Naime, optuženi je visok 187 cm i viši od oštećenog, a u kritičnom periodu bio je krupan, sa težinom od oko 100 kilograma. Takođe je nelogično da oštećeni, prilikom davanja iskaza 2010. godine, nije mogao da se seti imena optuženog, da bi se dve godine kasnije, prilikom davanja iskaza, setio njegovog imena. Optuženog nije prepoznao niko od svedoka optužbe, koji su u isto vreme komšije oštećenog, što dodatno ukazuje na nelogičnosti u njegovom iskazu. Da je optuženi zaista živeo u kući svog dede, ili da je tu često dolazio, onda bi ga, pored oštećenog, prepoznali i svedoci.

Branilac optuženog je analizirao i iskaz osuđenog Predraga Bajića, koji jedini tereti optuženog. Ukazao je da je isti sa Tužilaštvom BiH zaključio sporazum o priznanju krivice, te da je tokom tog postupka kao svoje saučesnike prilikom napada na kuću oštećenog naveo optuženog i Vrtunića. Međutim je kasnije, prilikom svedočenja u postupku koji se pred Kantonalnim sudom u Bihaću vodio protiv Mladena Vrtunića, naveo da je bio primoran da potpiše takav sporazum, da to nije tačno, već da su sa njima kritičnom prilikom bili Duško Krajcer i Mile Stančević. Na osnovu takvog sporazuma, koji nadležni sud nije mogao da proverava, već samo da utvrđuje da li su ispunjene procesne pretpostavke za zaključenje sporazuma, ne može se zasnivati osuđujuća presuda. Stoga je predložio sudu da, zbog nedostatka dokaza, donese oslobađajuću presudu.

Završna reč optuženog Željka Budimira

Optuženi Željko Budimir u celosti je prihvatio završnu reč svog branioca i ujedno izrazio žaljenje zbog svih žrtava u ratu, a naglasio je i da vođenje istrage, kako je to urađeno u Bihaću, neće doprineti utvrđivanju istine. Ukazao je da je oštećeni tri puta kategorički tvrdio da on nije osoba sa fotografije. Takođe je ukazao da je tokom postupka više puta predlagao da bude upućen na poligraf, ali da to nije prihvaćeno. Smatra da je tvrdnja tužioca, kako je izvršio delo iz osвете jer mu je nedugo pre kritičnog događaja poginuo otac, krajnje nelogična, jer pre svega potiče iz nacionalno mešovite porodice, a pored toga je njegov otac poginuo u sukobu sa HVO. Osveta po tom osnovu ni u kom slučaju i nikada nije mogla biti motiv, jer bi to bilo kao da se sveti članovima vlastite porodice.

Objava presude zakazana je za 24. septembar 2019. godine, sa početkom u 13:00 časova.